

LUCIAN DAN
TEODOROVICI

Atunci i-am ars
două palme

povestiri

Ediția a II-a revăzută

POLIROM
2023

Cuprins

Partea I. Povestiri obișnuite

Patru capitole care compun o unică povestire, cam banală, e adevărat, dar exemplară.	7
1. În care personajul apare pe lume și se dezvoltă (oarecum).	7
2. În care personajul devine, prin forțe proprii, adolescent	11
3. În care personajul acceptă, la inițiativa maică-sii, să se însoare	15
4. În care – în fine! – personajul filosofează pe marginea dihotomiei normal/anormal.	18
Meditație	23
Gumă de mestecat	35
Ștef-ca.	53
Moise, cerșetorul.	62
Un om obișnuit	82
Pentru pete dificile	96

Partea a II-a. Povestiri neobișnuite

Bagatelă	117
Cea mai mare porcărie	128

De-a Iisus	134
Afișul	139
Momente istorice	147
Fursecuri	152
Partidul	158
Două povești de familie	163
Povestea nefericită a familiei care avea o livadă cu vișini	163
Povestea nefericită a familiei care avea o livadă cu pruni	167
Câine vs senator	171
Omul care făcea ca diferite viețuitoare	177

A răs și el, strâmbându-și buzele ițite cumva de sub barbă, a dat și el din umeri, mai apoi. Iar eu m-am ridicat, mi-am cerut pentru a treia oară iertare și m-am îndepărtat. „Ce dracu’ voiam de la bietul om?“, m-am întrebat. Am făcut drumul până acasă gândindu-mă doar la scena aceea stupidă, iar când am intrat pe ușă am făcut observația aia de toată frumusețea – s-o ia naiba de observație! –, anume că, tot drumul, n-a mai fost nevoie să cânt „Priviți, privighetoarea“. Atât mi-a trebuit. Toate gândurile despre Dumnezeu au năvălit cu veselie asupra mea și, pe când dădeam aiurea din mâini încercând să scap de ele, am simțit unul puternic instalându-mi-se în creier: „Doamne, ce urât am vorbit în ultima vreme: am pomenit numele ăluia, opusul Tău, îngerul căzut!“. O dată pusă prima verigă în lanț, el a început să se dezvolte: „Căința mea, regretul meu că am pomenit numele ăluia nu vin oare din dorința ca Tu să vezi că eu mă căiesc, că regret?“. Apoi: „Spunând că-s vinovat de falsă căință, nu fac altceva decât să încerc să Te conving că mă căiesc pentru falsa mea căință, preamilstive Doamne“. Măcar de n-aș fi gândit ultimele două cuvinte! „Dar de ce am spus: preamilstive Doamne? Oare nu ca să Te lingușesc?“, a continuat dialogul meu

interior cu Acela. Firește, până după miezul nopții liniștea m-a ocolit. Gândurile mele nu s-au lăsat amăgite de nici un cântec, de nici un tril. Iar somnul care mi-a fost dat în cele din urmă mi-a fost încărcat cu același tip de coșmaruri ca și în precedenta noapte.

Pe la amiază m-am trezit mai obosit decât am fost vreodată la vreo trezire de-a mea. Am aprins o țigară, stând așa, pe pat, în pijama, când albumul de Sluter mi-a atras atenția. Chipul lui Moise, chipul cerșetorului meu, împietrit, arunca priviri din cele mai pline de înțelesuri spre mine, așa că, deodată, cutremurându-mă, am aruncat pijamaua pe podea, m-am îmbrăcat și am ieșit pe ușă în mare grabă, convins fiind că, de astă dată, voi putea să vorbesc cu omul acela, voi avea ce să-i spun. Tot drumul până în fața barului unde l-am întâlnit a doua oară m-am gândit la politică și la soarta țării, mai ales acum când liberalii își dovedesc slăbiciunea, iar foștii comuniști, „porcii de foști comuniști“, se dovedesc puternici, câștigând electoratul de partea lor, electorat care se lasă păcălit de promisiuni, iar promisiunile sunt deșarte, că dacă

începe războiul nimeni n-o să ne bage în seamă, indiferent dacă ni se promite, uite ce face NATO, biet popor român condus de comuniști cu față umană... Am oprit amalgamul de gânduri impuse, în momentul în care am observat că sunt în fața barului. El, cerșetorul, nu era. Așa că am luat la rând toate bisericile pe care le cunoșteam – noi ispite spre pioșenie! –, am ajuns apoi în gară, în parcuri, la colțuri de stradă. Nimic. „Dacă s-a îmbolnăvit?“, m-am întrerupt eu o clipă din judecat soarta patriei în acest crunt sfârșit de mileniu. „Dar dacă a murit?“, am cugetat imediat, speriat. „Dacă cerșetorul a murit și mă lasă în mijlocul vălmășagului de gânduri, eu ce mă fac?“ Foarte curând, am devenit din nou preocupat de destinul poporului aflat la răscrucea dintre comunism și democrație și m-am îndreptat amărât spre casă. Am văzut barba aceea turnată în două șuvițe groase, acolo unde o văzusem întâia oară. Adică atârnând de chipul bătrânului, care revenise la locul lui de lângă stâlp. Bucuria ce m-a cuprins am ținut-o în frâu de astă dată. M-am apropiat de om, cu pași înceți, l-am salutat cu respect, el mi-a răspuns:

— Miluiți-mă, în numele lui Hristos, apoi m-a recunoscut și a dat să plece.

L-am reținut cu blândețe, prinzându-l de mână și, în momentul în care lacrimile au început să-i curgă până-n barbă, l-am mângâiat pe cap. În clipa următoare, m-am sprijinit de stâlp, alături de el.

— Ce vrei de la mine? nu s-a putut abține sârmanul.

M-am scărpinat în cap, preocupat, nu știam cum să încep.

— Uite ce vreau, am început, în cele din urmă. Eu am niște gânduri.

— Și eu, a îndrăznit cerșetorul, am niște gânduri. Totuși, ce vrei de la mine?

Din nou m-am scărpinat în cap.

— Păi, uite, sunt niște gânduri din spatele gândurilor. Totul a început în momentul în care ți-am dat ție niște bani. Mi-am zis atunci că am făcut un gest frumos în fața lui Dumnezeu. Apoi, vorbind cu Domnul, mi-am spus că nu-i frumos să pomenesc despre gestul meu frumos. Imediat după asta, am ajuns să mă acuz de falsitate, înțelegi?

Omul mă privea ca pe un nebun.

— Ce nu înțelegi?! m-am răstit, deodată. Ideea e că, orice gând de pioșenie îmi vine, apare îndată altul, care-l pune pe primul la îndoială!

— Înțeleg, înțeleg, a dat repede din cap Moise al lui Sluter. Și eu cum te pot ajuta?

L-am privit întrebător, „Ce dra... oare, m-am corectat rapid, ce oare vrea să spună cu asta?“. Apoi mi-am dat seama că, deși când mă trezisem știusem ce aveam să-i spun ăstuia, nici un moment nu-mi trecuse prin minte cum ar trebui să mă ajute. Așa că am dat din umeri, am început să râd și i-am zis:

— Cine știe!?

A râs și el, strâmbându-și buzele ițite cumva de sub barbă, a dat și el din umeri, mai apoi. Și-a spus, zâmbind:

— Nu tu trebuie să știi?

Eu am dat din umeri în continuare, păstrând și zâmbetul, am dat din umeri și am plecat, fără să mai privesc în urmă. Ajuns acasă, mi-am împăturit frumos hainele, zâmbind încă, „Ce ciudat trebuie să-i fi părut ăluia“, am vorbit eu cu mine însumi, „Și nici măcar nu i-am cerut iertare“, am adăugat. „Săracul om, cu siguranță că l-am speriat. Nu cumva o fi crezut că vreau să-l bat? Sper că nu, eu n-aș face asta! Domnul nu m-ar ierta. Dar de ce am spus că Domnul nu m-ar ierta? Nu cumva ca să-L fac să înțeleagă că sunt un om bun, care n-ar face așa ceva niciodată? Dar de ce sunt așa sincer în fața Lui? Nu cumva ca să-mi aprecieze sinceritatea și să-mi asigure un loc în

rai? Dar acum, acum de ce am fost și mai sincer?”

Deși în ziua următoare urma să revin la serviciu, iar eu nu-mi terminasem planul de lucru, n-am putut să mă gândesc la altceva, până mult după miezul nopții. „Ipocritule!”, îmi urlam. „Ipocritule care te faci ipocrit doar ca să-L păcălești pe Dumnezeu!”, îmi țineam, cu un alt gând, isonul. „Ipocritule care recunoști că te faci ipocrit ca să-L păcălești pe Dumnezeu, doar ca să-L păcălești și mai tare!”, continuam.

Politica nu m-a mai ajutat la nimic. Nici versurile recitate, nici scorul vreunui meci. Iar când am adormit, se lumina de ziuă.

M-am trezit după vreo cinci ore de somn, cu senzația urâtă că trebuie să inventez o minciună pentru a-mi scuza absența de la serviciu. De aici, de la gândul că trebuie să inventez o minciună, celelalte gânduri vinovate și-au pornit dansul. Așa că am rupt pijamaua de pe mine, am îmbrăcat o pereche de pantaloni de casă, mi-am pus o șosetă roșie și una neagră, am aruncat pe umeri o șubă, deși